

РЕШЕНИЕ

№ 790

гр. София, 08.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 05.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2524** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б” и чл.171, т.2а, б.“б” от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на М. Б. И. от [населено място], срещу Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г. и Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г., двете заповеди, издадени от КО в група ООР, сектор ОП в 01 РУ при СДВР. Със Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г. спрямо М. Б. И. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б” от Закона за движение по пътищата, а именно - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. Със Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.“б” от Закона за движение по пътищата, а именно - прекратяване на регистрацията на МПС - лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца.

В жалбата си моли процесните ЗППАМ да бъдат отменени. Счита издадените заповеди за незаконосъобразни – издадени в нарушение на материалния и процесуалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. Претендира направените в производството по делото разноски.

Иска се отмяната на акта и като излага съображения за неизяснена фактическа

обстановка съобразно изискването на чл.35 АПК.

Ответната страна - КО в група ООР, сектор ОП в 01 РУ при СДВР, чрез юрисконсулт В. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащи на обжалване актове, съответно Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г. издадена от КО в група ООР, сектор ОП в 01 РУ при СДВР по чл. 171 т.1 б.„б“ от ЗДвП и Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г., издадена от КО в група ООР, сектор ОП в 01 РУ при СДВР по чл. 171 т.2а, б.„б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такива подлежат на разглеждане по същество.

С процесно обжалваните Заповеди, административния орган е установил, че Н. М., на длъжност Старши полицаи при СДВР, 01 РУ СДВР е съставил АУАН № GA 778261/30.12.2023г. срещу М. Б. И., затова, че е управлявала МПС Т. Я. рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда.

Посоченият АУАН е част от преписката, като видно от същия, че на 30.12.2023г. в 05:06 часа в [населено място], [улица] посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил Т. Я. с регистрационен номер СА 6471 ТХ лична собственост като при извършената проверка пред номер 4 на [улица]водача е изпробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARBA 0147 и проба с номер 01690 е отчетена положителна проба за наличие на концентрация на алкохол с резултат 1,27 промила. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 0179023 за УМБАЛ „Света А.“ С.. Лицето е уведомено за започване на ППАМ.

В изпълнение на предписанието, същата се е явила в УМБАЛ „Света А.“ С., като и е взета проба, протокол за медицинско изследване/л.11 по делото/ и изготвен протокол за химическо изследване /л.49 по делото/.

Резултатите от пробата са надлежно оформени и протоколирани, като видно от същите се доказва етилов алкохол в количество 1,20 промила.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни

административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. А от представената Заповед № 513з – 4529/31.05.2022 г. на директора на СДВР са определени служителите от 01 РУ на СДВР, които са компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид. Оспорените по делото заповеди са издадени от изрично посочено в заповедта длъжностно лице /видно от Заповед № 513з-4529/31.05.2022г. за лице успешно положил изпит по ЗДвП КО Т. П./, поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на процесните принудителни административни мерки.

Оспорените заповеди за прилагане на ПАМ Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г. и Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г., двете заповеди, издадени от КО в група ООР, сектор ОП в 01 РУ при СДВР са постановени в писмена форма и съдържат изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Ноторно и без необходимост от излишни референции е възприятието, че част от мотивите на акта, могат да бъдат съпровождащи го, като част от административната преписка, когато са обективирани в друг, надлежен документ. В предходните пасажи съдът ясно изложи възприятието си за фактите по спора именно на база административната преписка и процесният акт, поради което не може да се приеме, че същите са немотивирани, постановени при липса на фактически и правни основания.

Успоредно с това – при постановяване на Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г. и Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г., двете заповеди, издадени от КО в група ООР, сектор ОП в 01 РУ при СДВР не са допуснати нарушения на процесуалните правила обуславящи отмяната му. Конкретно – налице е напълно изяснена фактическа обстановка, въз основа на която е приложена и дадената от органа съответната правна квалификация. В този смисъл не е налице процесуална незаконосъобразност на Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г. и Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г., издадени от КО в група ООР, сектор ОП в 01 РУ при СДВР и в частност – нарушение на чл.35 АПК.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт съответно Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г. и Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г., обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" и чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с

концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което се установява чрез медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, както и чрез медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Изречение второ на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП предвижда, че ПАМ при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно чл. 3а, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В настоящият казус е налице установена концентрация на алкохол с техническо средство – в размер на 1,27 промила, и установена чрез медицинско изследване на кръвна проба концентрация на алкохол в размер 1,2 промила.

В този смисъл установените с медицинското изследване стойности от 1,20 промила съдът приема за несъмнени, същите надхвърлят нормативният стандарт от 0,5 промила и обуславят приложението на процесната мярка,респ. заповедта е в съответствие с материалния закон.

Що се касае до липса на посочен срок за действие на процесната ПАМ - Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г., съдът счита за необходимо да отбележи, че в конкретната законова хипотеза е предвидено действието да ПАМ да продължи до решаване въпроса за отговорността на лицето. С решаване на този въпрос, отпада и действието на процесната ПАМ. Като преклузия и защита срещу безкрайна продължителност на производството за решаване на отговорността е определен максимално допустим срок на действие от 18 месеца. В този смисъл процесната ПАМ - Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г. е изцяло в съответствие със

законовото изискване.

В действаща и приложима редакция на нормата подобна дискреция не е предвидена, като продължителността на мярката се определя не по волята на административния орган, а съобразно момента на решаване на въпроса за отговорността на лицето, с регламентиран преустановителен за действието на мярката момент – след 18 месеца, при липса на произнасяне във връзка с отговорността. Как ще бъде решен въпросът с отговорността / в т.ч. със средствата на административното наказване или под формата на ангажиране наказателна отговорност/ са въпроси спадащи извън полето на настоящият спор.

Именно посоченото обстоятелство свидетелства за съответствие на мярката и с правото на ЕС, в частност - указанията на СЕС дадени в решение 4 май 2023 година по дело C-97/21, MV – 98, ECLI:EU:C:2023:371, по силата на което комулация на санкции /както каквато може да се възприема и ПАМ като процесната/ са допустими само ако са оправдани с оглед тежестта на нарушението и преследваната цел и при липса на друг, по-подходящ и щадящ механизъм. В настоящият казус и именно поради особеността на действие на ПАМ по чл.171 т.1 б.“б“ ЗДвП се налага извода, че комулация на санкции не се постига, тъй като при решаване на въпроса за отговорността на лицето, мярката преустановява действието си.

Що се касае до втората оспорена Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г. същата е издадена при действието на предоставена дискреция на административния орган за определяне срока на действието на ПАМ от шест месеца до една година, като със цитираната заповед е определен минималния срок от 6 месеца.

Предмет на настоящото дело не е административнонаказателната отговорност на лицето, а предпоставките за налагане на ПАМ. Административният орган в условията на обвързана компетентност при съставен АУАН е длъжен да издаде заповед за налагане на ПАМ съгл. чл. 171 от ЗДвП, което в случая е направено.

В заключение, процесните Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г. и Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г. са постановени и в съответствие с целта на закона и се явява единствено възможно следствие от установените факти. В този смисъл същите са и в рамките на обвързана компетентност от страна на органа и не разкрива превратно упражняване на власт.

С оглед всичко изложено оспорената ЗПАМ - Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г., с която е на М. Б. И. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона писмена форма, при наличие на фактическо основание за приложение на чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП, при съобразяване с целта на закона, поради което е законосъобразна и правилна, а жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана.

С оглед всичко изложено оспорената ЗПАМ - Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г., с която е на М. Б. И. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП е издадена от компетентен орган, в предписаната от

закона писмена форма, при наличие на фактическо основание за приложение на чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП, при съобразяване с целта на закона, поради което е законосъобразна и правилна, а жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и следва да бъде уважена в претендирувания размер от 100 /сто/ лева.

С оглед изложеното, Административен съд София-град, Трето отделение, 60 състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. И. от [населено място], срещу Заповед № 225з-1696/23-4332-007072 от 30.12.2023г. издадена от КО в група ООР, сектор ОП в 01 РУ при СДВР.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. И. от [населено място], срещу Заповед № 225з-1697/23-4332-007073 от 30.12.2023г., издадена от КО в група ООР, сектор ОП в 01 РУ при СДВР.

ОСЪЖДА М. Б. И., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] да плати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи в Министерство на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева, като възнаграждение за юрисконсулт по административно дело № 2524 по описа на Административен съд София-град за 2024г.

Решението не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис.

СЪДИЯ: